

Sygn. akt V CNP 3/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie ze skargi T. D.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 23 kwietnia 2015 r., sygn. akt II Ca (...),

w sprawie z powództwa T. D.

przeciwko Powiatowi L. - Staroście L.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 czerwca 2017 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wniesiona przez powoda skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego Sądu Okręgowego w L. z dnia 23 kwietnia 2015 r. pozbawiona jest niektórych spośród niezbędnych elementów tej skargi wymienionych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Skarżący nie uprawdopodobnił wyrządzenia mu szkody spowodowanej wydaniem orzeczenia, którego skarga dotyczy. Za spełnienie tego wymogu nie można uznać stwierdzenia, że wyrządzona szkoda ma postać niezasadzonej należności głównej oraz kosztów postępowania za obie instancje. Wymóg uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody przewidziany w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wskazania jej rodzaju i rozmiaru oraz czasu powstania, a także przedstawienia dowodów uwiarygodniających to oświadczenie. Samo twierdzenie o zaistnieniu szkody wskutek nieuwzględnienia powództwa nie jest wystarczające do uznania spełnienia wymagania określonego w tym przepisie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05; z dnia 26 stycznia 2006 r., V CNP 98/05; z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006 r., nr 7-8, poz. 141; z dnia 9 lutego 2006 r., IV CNP 42/05; z dnia 15 lutego 2006 r., IV CNP 7/05, z dnia 5 grudnia 2016 r., I CNP 15/16; z dnia 28 listopada 2016 r., II CNP 24/16, z dnia 27 marca 2015 r., I CNP 4314).

Ponadto nie została spełniona przesłanka wynikająca z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., ponieważ skarżący ograniczył się tylko do stwierdzenia, że brak jest ustawowej podstawy do złożenia skargi o wznowienie postępowania, czy to z przyczyn nieważności, czy z właściwych przyczyn restytucyjnych, a nadto że wyrok nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną z powodu wartości przedmiotu zaskarżenia. Takie sformułowanie nie jest równoznaczne ze spełnieniem wymogu przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. oraz w art. 424¹ § 2 in fine k.p.c. (por. postanowienie SN z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006 r., nr 1, poz. 17). Jego spełnienie polega na zawarciu w skardze pogłębionej juredycznie argumentacji dowodzącej w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe z przyczyn niezależnych od strony skarżącej (por. postanowienie SN z dnia 19 stycznia 2006 r., II CNP 2/06,

OSNC 2006 r., nr 6, poz. 112; postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006 r., nr 7-8, poz. 140).

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

jw